

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svitlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 19. Sušca. 1845.

List 12.

HVALEŽNOST SLOVENSКИH MLADENCEV NJIH VELIČANSTVU CESARJU FERDINANDU I. za okrajšano vojniško službo.

Junak slovenski ljubi domačijo,
Kjer rožice mu mladih dni cvetó,
Z serčnostjo vselej branit on hití jo,
Ko vid' sovražno bližat' se rokó.

Junak slovenski svitliga Cesarja
Očeta sebi dobriga spozna,
Zvestó povelju vsociga vladarja,
Ki kliče v vojsko ga, pokoršno da.

Vendèr britkó je, zupustiti milo
Očestvo v mladim cvétu svojih lét,
Ter dni naj lepših predolgó število
Pod črnim orlam vojske preživet'.

O Ferdinand! zató beseda Tvoja
Miljone podložnikov osreči,
Ki persegrvati pod bandero boja
Mladencam le na osem let veli.

Bo v zgodnih letih korenjak iskreni
Doslúžil serčno svoj vojniški stan,
Ter vernil se na dom svoj preljubljeni
Vterjen, k slednim delu še močan;

Bo spet prijel se ročno opravila,
H kater' mu négdaj je namenjen bil,
Ki ga očeta roka je učila,
Al sam drugod si ga je perlastil.

Za delo rók več perdobí kmetija,
In rokodelstvo mnogo pripomoč
Cvetéla lepši bode nam kupčija; —
Fant zgodej vsak želí od vojske proč;

On vé, de mlad'mu treba je skerbeti
Za oblačilo in za živež svoj,
Kdor mirno v starosti želí živeti,
Ki perpeljá sestró: slabóš seboj. —

Visoko Tebi naj bo slava peta,
Ki zливаš toljki blagoslov na nas;
Mladóš in stárost v Tvoj' ljubezni vneta
Ponavljja dan na dan veseli glas:

„Bliši se solnce na avstrijskim troni,
Ki podložnike reši od nadlog,
Dobrót nezmérnih žarke vsim nakloni, —
Ohrani nam Ga dolgo, večni Bog!“ S.

**Kakó se lan spomlad seje, in kakó se
potem s njim ravná.**

(Is gorenške firani.)

Lan fejati fhe smirej vershe kmetu, zhe je tudi
platno po zeni, kér predivo se prodaja fhe smirej
dosti dobro, in pa sej bres platna ne more biti no-
bena drushina.

Lan ljubi de belo, bolj teshko se mljó, ilov-
zo ali faj puhlizó. Na pefheno njivo nikar nikoli
ne sej lanu. Nar boljshi je, de se sa lan deteljshé
odlozhi, in de se njiva sgodej pognojí, fhe preden

fneg sapade, in fizer vfelej dobro, takó de se s
rastrofhenim gnojem pokrijejo vse tla. Nikar ne
mifli, de gnoj per tem kaj sgubi. Pred simo ras-
trofheni gnoj fneg bolj pertifne h tlam, in se torej
loshej podorje; tudi se bolj umorí; sakaj vroz h gnoj,
ki se fhe le kuha v se mlji, prevezhí pezhe lan, in
mu odteguje mokroto. Le v deshevnih letnah tak
gnoj manj fhkodje. Zhe po simi fneg fhkopní in
se mlja ni smersnena, kakor je bilo letaf pretekliga
mesza Profénza vezhkrat, pa le podorji gnoj, pred
ko more f h, kér mesza Šufhza so rade fuhe sape;
fuh gnoj se teshko podorje, in je tudi huji sa shivino.